

Iz „Vrtčeve“ skrinjice

Blagi učiteljci s. Severini v spomin.

V prvem razredu me je učila spoznavati prve črke. V šoli je bila vedno veselega obraza in rade smo pele pesmice, ki nas jih je ona naučila. Zdaj je ni več. Črni možje so jo položili v jamico. Jokale smo. Stanka Godničeva, njena učenka, ji je povedala pesmico v zahvalo in slovo. Nikoli več je ne bom videla, ne slišala njene veselega glasu. Tudi narava je bila ta dan žalostna. Deževalo in snežilo je, ko sem vrgla prst in prve pomladne cvetke na njeno belo krsto, tam daleč v Ratečah. Z vlakom smo se peljale na njen pogreb. Naj bi dobra naša sestra in učiteljica prosila za nas v nebesih, da pridemo tja prav vse, kot je rekla na njenem grobu naša součenka.

Urek Boža,

učenka III. razreda v Lichtenthurnu
v Ljubljani.

V slovo gospodu katehetu Jeriču.

Že prihaja pomlad in nam prinaša mnogo veselja. Nas pa sedaj teži žalost, ker ste Vi, gospod katehet, odšli od nas. Zakaj odhajate od tu, kjer smo Vas tako radi imeli. Vemo pač, da je tako božja volja in ste morali iti sejati seme božje besede v drugo faro. Bili ste nam tako dobri, zato Vam mnogo dolgujemo. A plačati otroci ne moremo, ker smo pač ubogi. Eden pa je bogat in prosili Ga bomo lepo, naj Vam bo najboljši plačnik in vodnik na vseh Vaših potih. Bodite srečni in prejmite vdane pozdrave hvaležnih prevaljskih šolarjev.

Ivanka Trinkaus,

učenka VI. razr. lj. šole v Prevaljah.

Moj psiček

Moj kuža Muri je srednje velikosti in črne barve. Lenoba je in najraje leži. Včasih se pa le igra in teče za kamnom, ki mu ga vržem. Če pa se mu približa kak drug pes, močno laja. Tako tudi na ljudi, ki jih ne pozna.

Zelo ga imam rad, ker skače čez klop, ki je na dvorišču. Vode se pa zelo boji. Če vidi, da nesem vedro, se takoj skrije v svojo utico. Kadar pa ga pokličem s sladkorčkom, sede na zadnji nogi in lepo prosi. Naučil sem ga tudi že, da da tačico. Kadar je zelo vesel, začne skakati name. Večkrat me je že opraskal ali pa mi umazal obleko. Takrat pa je mamica rekla: »Hov, hov!«

Murija imam zelo rad, on pa mene. Zadnjič je prišel k nam na obisk gospod nadzornik. Ko je hotel preko dvorišča, ga Muri ustavi: »Hov, hov, hov, kar domov; danes ni šole, hov, hov, hov!« Bila je pač nedelja.

»Zvest kuža si, zvest, vidim, da se zelo zanimaš za težave šolskih otrok!«

Muri je spoznal, da je to že znan gospod, pa se je lepo tiho splazil v svojo utico. Hov, je še zarenčal in — zasmrčal.

Božidar Horn;

učenec I. razr. v. n. šole, Ljubljana-Moste.

Spoštovani g. urednik!

To je moje prvo pismo in upam, da ga boste sprejeli. Doma sem v Ratečah v Plancici. Pridite enkrat pogledat k nam. Zelo rada berem »Vrtec« ter ga z veseljem prejemam. Prav posebno rada berem povest »Mikica Mokica«.

Želim Vam že vesele velikonočne praznike ter prosim, da priložite moje pisemce v »Vrtec«. Oglasila se bom še večkrat.

Slava Petrič,

učenka II. razr. lj. šole v Ratečah, Gor.